

Administració: CALABRIA, 104, 2.^{on}	<h1>EL XÀFEC</h1>	ANUNCIS a preus convencionals
Dels treballs publicats, en seràn responsables els seus autors ::	Periòdic independent — Sortirà cada 15 dies	No's retornen els originals, encara que no's pugui :: bilquin ::
10 cénts.		10 cénts.

La Kermesse del Jardí de càn Beco

Després de sopar i mudats com cal, ben pentinats per En Janet per poder fer més goma, puig la festa ho requereix, cap a veure la Kermesse falta gent. EL XÀFEC no hi deu mancar mai en festes aixís, i encara més quan sabem de cert que nostres llegidors esperen amb gran desig la ressenya de la mateixa.

Entrarem per la porta del jardí; el ball ja havia començat. Passarem revista ràpida de tot, de les taules, de l'emalat, del pati, i fins de la gent, prenent notes i fixant impressions, segurs de que ningú ens veia, en l'impunitat més absoluta, puig EL XÀFEC es invisible, es transparent i tant solts se deixa veure per el qu'ell vol.

Aixís estavem quan de sobte ens toparem amb un amic d'infantesa, amb un company de col·legi.

—¡Hola, Bardera! — li diguerem desseguida, donantnos a conèixer, —¿tú per aquí, també has vingut a veure la festa? te diverteixes molt?

—¡Hola, noi! He arribat avui i per casualitat me trovo amb la Kermesse, jo soc dels que miren i observen, emperò no prenc part amb res. Pero digas, ¿cóm dimontri has entrat aquí tú, jo creia que EL XÀFEC no li permetien l'entrada en aquest lloc; puig diuen que l'amo está molt resentit amb ell.

—Pot ser sí, com que hi há tants desagrats al mon, tot quan li diu EL XÀFEC es pel seu bé, veiam si s'esmena. Ja ho sabem que l'orgull no vol deure com l'amor propi no vol pagar, per altra banda, pitjor per ell, puig ja es sapigut que quan el nostre odi és massa viu ens col·loca per sota d'aquells que odien i aixó li passa amb ell en vers EL XÀFEC. Tú ja saps el nostre prestigi aduc fins amb els seus amics. Empró no tinguis por, no ens traurá.

—Digas, tú deus estar enterat de tot, ¿em podríes fer de Cicerone?

—De tot, no; empró demana, qué desitjes.

—Digas, aquestes senyoretas que van tant mudades i portan aquests devantalets, ¿qui son?

—Son senyoretas distingides de la colonia estiueña, están encarregades de vendre les begudes, lleminaduras, tabac i flors durant la Kermesse; repara que totes porten el vestit llare i han estat triades per sorteix de les que no van de curt per a ocupar aquest lloc, s'han posat mudadetes, amb trajos bufons, mes no sé quin dimoni els hi ha donat entenció de posarse aquests devantalets que semblen copia d'aquell anunci del planxat austriac. Son molt aixerides i tenen molta trassa a fer esquitxar els quartos, ja farán diners, ja't die jo que'n saben. Mira, veus, sis rals d'una copa de «champagne», una lleminadura una pesseta, un refresc dos rals... ¡Él que't sembla, mira, mira, aquella com corra a ratera d'aquell senyor per a que li fassi més gasto. Té una copa de «champagne» cinc duros.

—Escolta, tú, lo que menjan deu ésser moxama o bé paper secant, perque tothom gasta una sei pitjor que'l ciment portant.

—Té, ja s'ha acabat el «champagne» i van a buscar-ne més, ja veurás que riurem quan el Codorniu fassi la bullida. Repara aquella noia, amb aquesta ja van cinc copes les que ha begut... La segona part será divertida, verás quina bullida amb aquestes «idas i vueltas» que prenen, hi haurá «hule».

—Escolta, XÀFEC, ¿no sens una pudor d'arengades?

—Amb aquesta pregunta que'm va fer l'amic Bardera em va fer riure de debó.

—Tens el nás molt fi, Bardera; sí que's cert; ¿sabs lo qu'és aixó? És la llum eléctrica. L'il·luminació l'ha feta en Terradas per 50 pessetes. Li faltaben dos cercols de bota per a fer dos «salomons» i després de buscar per tota La Garriga, els ha pogut trobar a Cal Arangadé, que eran de dos barrils d'arengades; els ha guarnit, empró la flaira hi quedá, i com nosaltres hi som sota, per aixó la sentim.

—Digas, ¿qué lí fan tants mossos de la escuadra aquí?

—Rondan per lo jardí, sobre tot, per les bandes fosques, perque pot ser no hi hagi cap escena d'una novela d'En Paul de Kock.

—¿Qui es aquell home que's passeja tot sol, tant capficat?

—¿No l'has conegut? És el noi del Ciment; va més trist que un pollastre amb l'apapada, ¿oi? si els empenedits podien anar a Roma, ell no's quedaria pel camí; la seva informalitat política li ha fet sortir un grá al nas, EL XÀFEC.

—¿Quines son les seves inconseqüencies polítiques?

—¡Ui! son moltes i llargues de contar, empró per mostra basta un botó. Té, aquí tens el programa polític que va publicar al poble avans de les eleccions per a poder gaudir el poder, programa que no ha complert ni en un mot, i aixó que ja fá nou mesos qu'és alcalde. Sempre en porto un a la butxaca, ja te'l done. (r)

—Aquesta orquesta que toca, ¿d'ahont és? em sembla qu'és una mica magreta.

—Una mica, no; un trós; aquesta fá com el «champagne», també es Codorniu; ja't pots pensar d'ahont ha vingut, de Vieh. En aquesta casa son molt aficionats a fer-ho vindre tot d'aquella banda, jo crec que fins el peix el porten d'aquella terra.

—Para compte amb els que ballen, tots son jovenalla.

—Sí, aquí també sembla que se senten els efectes de la movilització europea, tots els joves menys cinc encara trigarán a ésser quintats, tots están a l'edat del berriscol.

—Digas, ¿qui es aquell jove que balla, que fá aquelles mueques i té el nas tant gros?

—Noi, no el conec; per mí es noi, deu vindre a pendrer els banys per veure si se li aclareix la verucló del nas. Aquestes aigües son la pinta per aixó d'aclarir veruclons.

(*) Amb aquest nombre publicarem lo avudí programat que pugui entrar a les senyores de la colonia.

—¿Dels diners que's recullen en la Kermesse, qué se'n fan?

—Deurien ésser per la Caritat, i ho volen molts, empró l'agent comercial del Kaiser Garrigá hi tira cosses per ordre de l'amo; intrigues... es llare de contar. De tots modos, es una obra bona i per aixó EL XÀFEC no ho critiqueja, ja saps que malgrat lo que diu En Joanet Petita, nostra missió es moral, de sanajament, lo bó ho alabem i es tant sols lo dolent, que critiquejem.

—Bé, home, bé; ara sí que puc dir qu'EL XÀFEC está enterat de tot. ¿Com dimontris te ho fás?

—Rés, EL XÀFEC es com la Revista Pathé, «que todo lo sabe y todo lo ve». I mira sense saber-ho, entre tú i jo hem fet la de la Kermesse, ara no tinc més que en arribant a casa, posar en quartilles el parlament que acabem de tindre i aquesta será la ressenya que portará EL XÀFEC de la Kermesse de Càñ Petita (a) Blancafort, per a els forasters. De la segona part no'n volem dir ni un mot, segurs que tots ens ho agrairán.

COMENTARI

El fracás

Encara no fá un any del robo perpetrat a cal Notari (el més descarat i atrevit que s'ha realitzat fins al present), que'ns sorpren la noticia dels ocorreguts a casa d'En Miquel Garriga i Joan Blancafort—Fessina—.

Novament, nostre poble ha sigut el camp d'acció de la gent de l'hampa, quin terreny troven abonat per poguer impunament realitzar totes les seves fetxoríes, burlant de la manera més encantadora la vigilancia dels encarregats de vetllar per les vides i hisendes de tots, sense deixar el més petit rastre pel seu descobriment.

Aquesta impèria incomprendible es una proba evident del major fracás de la mateixa, ja que mai ha sigut favorescuda per la sort de topà amb aquesta gent de mal viure que de molt temps ve sembrant el pánic en tot el poble.

Nosaltres no volem saber si realment se fan els medis per a evitar tals robaments, (encara que sabem que's pert el temps buscant influencies per destruir EL XÀFEC en lloc d'empleiar-lo per aixó), pero sí direm que son massa frequents y massa excessius perque deixem de cridar l'atenció de nostres autoritats i es preocupin amb urgencia de posar remei aquest mal crónic que venim patin de molts anys.

Tots els nostres capitostos que son els que disfruten del poder i porten la direcció dels nostres destins, en lloc d'empleiar el temps en fer impossible la competencia comercial que pugui perjudicar a ells i als seus amics electores, victimar els seus contraris de la manera més inicua i col·locar en el municipi persones que'ls defensin els seus interessos, etc., podrien buscar la manera d'aminorar el nombre exorbitant de robos efectuats.

Aquesta amalgama de majors contribucions que son els que volen sotmetre nos-

tre poble a la seva voluntat, son aquells que diuen—perquè així eis convé per les seves conveniències particulars—que El XÀFEC es el culpable de tot, fins de la crisi que sentin de forasters—i menys mal que no'ns en fassin dels robos.

Referent a lo dit anteriorment, devem fer constar que no sabem que ningú hagi demorat o marxat un dia més tart o avants respectivament de nostre poble per El XÀFEC, ni tampoc que s'hagi desllogat cap torre per culpa del mateix, com ha succeït a conseqüència del robo de Cal Notari i dels últims realitzats. Amb raons com aquestes s'ha de convencer al públic i no apoiant-se amb arguments falsos i de mala intenció.

Malgrat els molts perjudicis que en general han causat i els particulars que han sigut víctimes, res s'ha fet.

¿I saben per qué no han donat el crit de via fora lladres com ha succeït amb El XÀFEC?

Perque els efectes del robo no'ls sufriren més que'ls que'n son víctimes, i mai se'ls pot fer a ells responsables de la seva realització, i en canvi El XÀFEC els fiscalitza i fá públic els seus conturbenis i la seva obra destructiva i no va a jugar al tresillo cada vespre a Càn Petita, i es per-xó que volen la seva desaparició.

Ningú ha de veurer en nosaltres l'esperit de fer una crítica sistemática ni tendenciosa, doncs no fem més que informar a la opinió de tot lo que passa, cumplint els nostres deures de periodistes, i ens fem resó de les generals protestes que surten arreu del poble condemnant enérgicament amb justa raó els fets i el fracàs més complet de la gestió de la forsa armada. Si aixó no fos prou per tapar la boca d'aquells mal intencionats—que sempre n'hi há per El XÀFEC—per justificar lo exposat, a continuació donarem compte dels robos efectuats fins al present, que son els següents:

Cases habitades: D. Jordi Ballestar; Ramón Sans; Antonio Utges (dugues vegades en el terme de dos mesos), Erasme Imbert—La Fàbrica—; Pareras Germanes—Pequeño Siglo—; Tomás Fortuny; Joan Blancafort; Miquel Garriga; Luis Ballester; Josep Suñol, dormint-li un mosso de la esquadra.

Cases no habitades: Celestí Blanc; Sixte Mestres, «Villa Eularia», i

Robos de gallines inmorables.

Tothom creurá que amb tants robos efectuats era fácil descobrir-ne algún, doncs, no, senyors, no se n'ha descobert cap.

Esperant que en lo successiu hi haurá esmena, nosaltres juntem nostra protesta a la que la opinió ha formulat en contra d'aquests fets i també de que l'acció de la justícia i forsa armada no puguin evitar que s'atropelli de la manera més infame els interessos de nostres conveïns que'n resulten víctimes.

Al brollar d'una llágrima

¿Quí serà el que no s'hagi vist impulsat per una forsa magnética que'l conduís davant d'un ser serpenti i vibrioní per a amar-lo, i lloar-lo, sempre que d'aquest sigui un correspost?

—Ningú.

—El meu amic Pep, es trobava bojamant enamorat per una crisólita pura i virginal, qu'envolcallaba unes faccions tant correctes, que'l descriureu es poc; bojamant estaven enamorats; en Pep li pintava l'amor amb gran maestría, fins que un dia la seráfica, enamorada, es veje obligada a dir-li que par ell sentia l'estimació, l'amor; en Pep va escriure-li varis episodis amorosos com més

anaba desenrotllant, les escenes, es feian cada vegada més interessants, i la silfida, més gran impuls ideal, agafaba fins a tal punt, que no poguen contenir-se més l'angoija verinosa que encoia en son cor batent, esclatà un plor tant pur i dolcíssim, que'l afeerrat Pep, no poguen presenciar aquella escena tant congnadora (per dos que s'aimin), parpallejaven sos ulls, enmudía, i de ses órbites brollava una llágrima que deia tot quan l'aimaba, i ella... ella es llenzá a sos brassos i besà a la puríssima gota d'aigua cristalina que s'escorría cara avall...

TOT, TOT ES MENTIDA

Que n'es de pobre l'amor,

les falsetats conviden

a l'angoija a fer pressa dels plaiers i d'alegríes.

¿I per qué no pot aimar un cor batent que ansia veures lliure per probar i fruir d'aquesta vida?

¿Per qué? ¿Per qué, Senyor?

¿Perque tot, tot es mentida!

I si una dona se't convida a aimarla amb forsa anhel, es segur que lo que's creu no es vritat, es tot mentida.

¿I per qué no poden elles

l'aimar sense cap ira

i fruir de les delícies

de l'amor i de la vida?

¿I per qué quan es presenta

un jove amb bona intenció

se'l tracta com un traïdo

sense avans pendre cap mida?

¿Per qué? ¿Per qué, Senyor?

¿Perque tot, tot es mentida!

En la cort de Faraó

no passava tot aixó;

quan l'amor apassionat

es mostrava engalanat

amb grans pompas i festejos.

¿Es fruía amb gran ardor

dels plaiers que té l'amor!

I avui dia, en segle vint,

els resultats dels festejos,

se sol veure tot sovint

en les aigues dels safretjos.

¿I per qué no té salida

com en temps de Faraó?

¿Per qué? ¿Per qué, Senyor?

¿Perque tot, tot es mentida!

JOAN CABANYÓ.

La táctica del Football

PER A NOSTRES JUGADORS

El gran perfeccionament a que ha arribat avui en dia el football, l'ha convertit d'un vulgar joc atlético a una verdadera batalla, subjecte a ses especials regles de càlcul i táctica, i de la acertada aplicació de les mateixes en depén la forsa decisiva d'un equip i la superioritat del mateix sobre son adversari tant en l'atac com en la defensa.

I ens mou a publicar tant interessants termes, porque els aficionals a l'atlético sport de nostre poble puguin, no sols jugar dins del joc públic, sino també dintre de la part técnica, que pertax les aces fan jugadors fican-

sables i que saben lo qu'es estar dins camp defensant el club.

Hi há que pensar que no es tot cor que es tenen cames, o corre porque corre, puig dona bon resultat.

Amb articles successius anirem es a nostres footballistes la táctica del es molt important pels que s'hi del comensarem per

L'ATAC

Encara s'estila molt el joc individual entussiasma a bona part del públic neixedor del joc que aplaudeix una desenfrenada o be una pilota que puja dels nuvols o una serie de travets (blings) malgrat el fracàs segur que segueix a aquestes jugades personal sols busca el jugador (que no ho es per volguer lluir i fer veure que'n s' que'ls altres, però afortunadament es es va arreconant més aquest antic sis es va comprenent més també el valor el joc de conjunt, puig un jugador so ningú i tots saben el vell adagi que d unió fa la forsa.

La bona táctica en l'atac es el secret forsa del «teams» de football.

¿Quíns son els principis generals que sideixen una bona táctica en el joc de conjunt?

En primer lloc, el jugador ha de una decisió i execució instantania: no titubeixar mai al fer una jugada. A es una de les condicions essencials p éxit del partit. Per a aixó convé de un joc ràpid lo major possible a fi i ef fer l'arrencada de tal forma, que sig sorpresa per l'equip contrari, l'impet de l'atac, sens confondre la rapides precipitació, lo qual vol dir que un at aital forma no es fá tant fàcilment després que'l «team» est'gui entrenat los d'altra manera, poden els contrar trarrestar l'atac i resultar la jugada vés.

Un altra condició de molta importa la col·locació dels jugadors. Aquesta é nar-la el capità del «team» a cada ju conservar-lo sempre de modo que c sápija quí ha de recullir la pilota q un «pase» i a quí correspon apoderar la mateixa quan la passa un altre ju evitant aixís dugues coses llamentabl 's veuen en molts partits que son: perdi un «pase» per no estar colocat seu lloc el jugador i que dos jugadors mateix partit se disputin la pilota, l es fer el ridícol, puig tothom veu que jugadors no entenen el joc.

Per a aixó es precís tenir com arma fensa aquestes condicions essencials desenrotllar un bon joc de «conjur abandonant mai son lloc cap dels jug passí lo que passí, ni en cap moment, ni favorable per a el partit.

Aquesta es una de les obligacions deu demostrar-se la més ferma dis del equip i que deu tenir més en con seu capità.

El punt més interessant es el ja exp de «táctica» o sigui el sistema que lleix per fer l'atac, el qual té per object es sapigut, passar les linies contraries portar el joc davant la contraria i cor tanto (goal). Per a lograr-lo s'empleix diversos sistemes d'atac, que son: ata centre, pels extrems, i finalment per linia en conjunt.

Com que cada un d'aquests atacs estudi especial, mirarem de tractar-lo articles successius.

NOTES

Han arribat fins a nosaltres moltes queixes sobre el dipòsit de porqueria que amb molta freqüència hi ha en el torrent de Càn Marçma que s'hi llença quan es neteja el sifont del rec.

Esperem que'l senyor alcalde procurarà donar les corresponents ordres per a evitar les molesties que causen als veïns i transeunts.

També li cridem l'atenció referent a alguns aficionats a fer carreres amb motocicletes i bicicletes pel passeig amb perill de fer mal a algú i causant les naturals molesties als passejants, burlant les disposicions que hi há senyalades en el lletrero col·locat al efecte al comens del mateix.

Demanem al senyor alcalde que posi fi al disgust que hi ha entre els veïns del cap de punt del carrer de Calabria pels abusos comesos per algú d'ells, posant carruatges davant de la casa dels altres si no vol que un dia les coses passin a més en perjudici de tots.

Cridem l'atenció del senyor alcalde referent als safreijos de Càn Jaume Torres, doncs se'ns ha dit que per manca d'aigua i no poguent-se canviar cada dia per no patir-ne el rec, constitueix un perill el rentar amb aigua casi corrompuda després de les molesties que causa als transeunts per el mal olor que despedeix.

Altra vegada tenim de recordar al senyor alcalde que malgrat haver-li cridat oportunament l'atenció sobre aquest particular, no hagi donat les respectives disposicions per fer desaparèixer el dipòsit d'escombraries existent al davant de casa el Sr. Solé per la part del rec, siguent aquest focu d'inmunitat una constant menassa a la salut dels veïns i transeunts.

Li recomanem, eficasment tot quan a higiene ens referim i en preferencia en aquest cas si no vol que'l senyor Governador i Delegat de Sanitat hi hagin d'intervindre, doncs tenim entés que hi há alguns veïns disposats a fer complir les lleis, costi lo que vulgui, per no ésser víctimes de la desidia de nostres autoritats.

XAFEGADES

La festa sportiva

«Hoy como ayer, mañana como hoy
y siempre igual»

Aquest es el resum de la festa sportiva. Fà deu anys que surten les granotes, els conills, els ànecs, i les bicicletes. Lo qu'és els dos «Don Tancredos» que dirigeixen la festa no's trenquen gaire el cap a fer nombres nous. Cada any es igual, empró aquest encara era més dolent que'ls altres, puig esdevenia ensopida, i desorganizada com cap any.

La concurrència no era, de bon tros, tant nombrosa com els passats.

El XÀFEC es proposà ressenyar totes les festes, empró aquesta es tant ensopida, que no dona lloc a fer-ho, no hi há pasta.

Cavilin en temps, senyors Directors, per l'any vinent altra programa, que es que no s'han fer aburrir a les presones que aquest any està una mica massa gastat.

ho en castellà (que a la nostra colonia li agrada parlar fi), direm: «Esto sabe ya a puchero de enfermos».

Saben aquelles accions de 500 pessetes de la festa del Teatre de la Naturalesa que s'varen tornar gestes d'armilla, com deiem nosaltres en lo nombre passat, doncs bé, ara ja no son 100 de l'ala, ara son una mica més les que es perden. Els tenedors podran passar a recollir 350 pessetes a compte de posterior liquidació, segons ha acordat la Junta.

Que'ls hi sembla, es una famosa ganga ésser accionista. Es gasten 18 ó 19 mil pessetes, de quines escasament mil, queden a La Garriga en jornals, etc., etc., i les altres fugen a Barcelona, repartides entre l'Alarma, autors, actors, copla, etc., etc., i les poques que's pesquen a La Garriga, el 80 per 100 son per a Càn Petita.

Se coneix que'l Rey Erodos no va passar per La Garriga.

No podem estar mai sense un xistu o altre. Una temporada ens arriba «el toribio...», un altra el «no sé pas que hi veus», i finalment està de gran moda en els immensos salons de «Càn Petita», EL XÀFEC, no.

—Quina llástima— dirán a Càn Petita— que aquest no passi ben depressa, i en Pedrals, que espera que ni busquem un per ell. Esperis, home, que per tots n'hi há en la vinya del Senyor—que diuen aquells.

EL XÀFEC, que s'ha acreditat, i ha augmentat considerablement la venta a despit de Càn Petita per dir sempre la veritat, avui volem acreditar-nos una vegada més, tornant la fama que males llengües han fet víctima a nostre mai prou alabat alcalde per manca de patriotisme. Aixó no poden dir-ho, doncs, perque ho sápiguen, fins protegeix als empleiats del municipi, servint-se'n per descarregar els vagons de ciment que despatxa a casa seva. Ja ho sabem que la gent el critica, però vaja, es alló que diem, «passa, bou per bestia grossa».

Nostre alcalde es un prodigi dels pocs que corren; es d'aquells que va naixer estrellat i amb la creu al paladar, i per-xó res se li fá difícil ni imposible, i confirma aixó el fet que'ns acaben de contar: diu que quan s'establen fent els treballs per la festa del bosc uns obrers que escampaven sorra amb la pala, li va semblar que no ho feien prou bé, i per donar-los una llissó, va treures l'americana i ¡ah, fillets de Deu! alló ho donaven... ni una máquina de ventar blat.

Molts desvagats que ho presenciaren, quedaren bocabadats de tanta agilitat i maestria, reconeixent-li tots més aptituds que per manejar la vara.

Un d'ells digné: es que aquesta se li escapa del dits per ser massa prima per les mans que té. Tot seguit contestá un altre: sí, se li escapa cap a Càn Petita que's d'allá aont va sortir.

Nosaltres no ho volem pas creurer.

Aixó de la festa del bosc ha portat molts disgustos a l'alcalde, i a nosaltres molta feina. Ens diuen que uns quans desvagats feren rodona parlant dels treballs i fent pronóstics del resultat de la mareixa.

L'alcalde, molt diligent, i pot ser una mica massa tafaner, va volguer no fer el que el bon sigui que cap d'ells es tougués per atés per fer-hi nos; ara voltant, voltant,

com els gossos quan busquen també ficar el nàs a la vora del foc.

¡Oh, la popularitat!

El fer d'alcalde instrueix molt, i probes en dona el tenim. Avui parla ja un castellà que ni aquell que li ensenyaren a Càn Gabadalé, i en segón curs a Càn Castany. Tant es aixís, que ja té estudiada la manera de presentar la dimissió d'aquí dos anys; diu que'ls fu... fu... ta... «un corte de manga» (textual).

D'aixó se'n diu un noi aprofitat.

Se'ns diu que'l noi del Ciment vol acabar amb els d'EL XÀFEC, sigui com sigui. Aixó ja es una mica difícil, perque de Spadafusile ja no en queda cap en la redacció, ni tenim carrers per a linear, ni tampoc hem de fer reformes a la fatxada, pero en fi, no volem creurer que s'ho hagi agafat tant fort. De tots modos, li direm alló de D. Juan Tenorio: «los muertos que vos matáis gozan de buena salud» i sino al cel ens poguem veurer.

Diumenge, día 13, va tenir lloc a l'establiment de Càn Blancafort la festa dels «dos rals». Nosaltres l'anomenem aixís perque a lo millor topavem amb un jove, dispensi—ens preguntava,—sap aont podria trovar monedes de «dos rals»; un altre, perdoni—ens deia,—tindria monedes de dos rals i aixís en tots els establiments en lloc de demanar especies, etc., demanaven monedes de dos rals.

Un transeunt molt tranquil digué: es veu que no hi há cap jove que valgui més de «mitja pela».

Recomanem a la casa que un altre any sigui previsor, com també a l'escullir l'orquestra, doncs no encaixaba gaire el nom de «Paleros» amb una «Kermesse».

LLIBRE INTERESSANTÍSSIM
DE GRAN ACTUALITAT!

“La Tragedia Mexicana”

per D. Tito Livio Foppa

Enviat especial al país de la tragedia per «La Razón» i «Fray Mocho», de Buenos Aires.

Obra de colossal força emotiva i d'un realisme cruïssim, on s'esposen detalladament els principals successos ocorreguts durant aquests últims temps en la desgraciada patria de Moctezuma.

En totes les llibreries a 3'50 pessetes exemplar